

JOŽE SNOJ

Hon, vágy

amikor feltűnik a nap, elénekeljük
 azt a Zvonikar félét
 apa, a két nővér s a mama
 s a Nmau čez izaro¹-t és
 már éj fedí
 Ljubljanát
 s kedves honom bölcsőmmel együtt
 csak egy állomás,
 az állomások közül egy
 és repülőerődök rezegetik meg
 a falakat és az ablaküvegeket

közösen, éneklünk, hogy csak
 együtt
 érjen minket az élet meglepetése
 vagy mosolyogjon ránk
 a halál

ám a Hajnalcsillag beúszik
 és a harangokra zuhan
 s onnantól
 fülünket
 bronzsínű por
 lepi be –
 egyiket a másik után,
 elviselhetetlen

és sír
 az, aki még
 énekel

Márton napi ünnepek

meginog
 nekilódul
 az ősz kis kosara, telistele
 kis hegyekkel és erdőkkel egyensúlyát
 veszelve – szétszóródik
 oda a horizontra
 ez az aprócska provincia

a világra jötteknek
 a lét peremén élőknek
 a jelentől az örökkévalóságig
 festett majolika
 édes borocskákról dalolunk
 és fekete sírról, a végsőig
 kicentrifugázva

Máriának
 a galileai Kána leányának aki szintén rááll
 hogy két kortyocska illesse bájos
 ajakát
 dicsérjük Szentséges Szent Fiát

Eszeveszetten
 konganak a harangok és egyre jobban szédülnek
 az aprócska
 kis templomok
 ott a dolenszkei út mentén
 közelítésben a kék égbolt

1 A koroskai nyelvjárás népdalszövege: en malo čez jezero – egy kissé a tavon túl

JOŽE SNOJ (Maribor, 1934) költő, író, esszéista. Családja 1941-ben a németek elől a dolenszkei Mokronogba, onnan pedig később a kommunisták elől Ljubljanába menekült. Szlavisztika-összehasonlító irodalomtudomány szakon szerzett diplomát a ljubljanaei egyetemen. 1961–71 között a *Delo* politikai napilap újságírója volt. 1971–1993 között a DZS kiadó szerkesztője. Prózát (nyolc kötet) és verseket ír (tizenkét kötet). Első verseskötete a *Százszemű malom* (*Mlin stooki*) 1963-ban jelent meg, legutóbb 2005-ben kiadott *A bensőnk megfestése* (*Poslikanje notranjščine*) kötetéért elnyerte a Jenko-díjat. Huszonegy gyermekkönyvet írt.